

JULIETTA,

dcera
Musolinova

Poutavý román z našich dnů

Napsal J. Sokolovský

Chasník vypálil tise okno, vlezl do kuchyně a pomáhal jakési stařeň.

Tak! Jen doskoč, čarodějnice! sípěl při tm, a pozor, ať nevlíš do džberu.

Jest jasno a nic se mi nestane, šeptala stařeň.

Pospěš si neboť do půlnoci vše nutno vykonati aby mělo kouzlo působnost.

Kouzlo? Rosina svíto. Kryšpín si zjednal čarodějnicí, aby mu pomohla získati lásku sešlakovy dcery!

Děve se v duchu smálo, hledie ze své skrýše na čeledina a stařeň, kteří tise prošli kuchyní a zni zeli v předstíni. Rosina opatrně vykroužla, ze skrýše a kradla se za nimi.

Stanuli nad poklopem. Rosina se přitiskla ke zdi.

Jen aby spal! mumlal Kryšpín pak mu snadno vytrhneme sedm vlasů. Mě spoutané ruce.

Nevidilo by ani kdyby neměl. Přimrazím pohledem každého lupiče, šeptala stařeň.

Kryšpín ukroužil závoru, otevřel poklop a zmizel se stařenou ve sklepe. Rosina přistoupila k poklopu a nastavila uši.

Zaslechla dost. Kryšpín a jeho společníci chtěli vytrhnouti loupežnické vlasy—patrně jich potřebovali k přípravě nápoje.

A takové svinstvo já mám píti, hahaha! Ale počkejte bando! Zatočím s vámi, myslelo si děve naslouchající a zvolna sklouzající za nimi do sklepa.

Rosina byla sice také dosti pověřivou, jako všechny Italky na jihu, ale z čarodějnic strachu neměla. A mimo to vystvalo jí v duši jakés podezření.

Snad cykánka nějaká omámila Kryšpína a vlastně chce se dorozuměti s uvězněným oh! Padouch! Ale nepustím ho!

A číhala, zadržujíc dech.

Kdyby byl Kryšpín tužil, kdo jest za jeho zády a co má čarodějnice za lubem! Ale on netušil ničeho vdyt ani nestřežil že závoru na padáku neměla zámku. také společníci Kryšpínova. Julietta netušila, že jest sledována dívkou. Byla rozčilená proto jedná, že se jí podařilo vniknouti do domu Gabelonova, jedná proto, že bylo osvobození malířovo již tak blízko.

Tamto sedí, šeptal jí Kryšpín, ukázav na malíře, sedí na lavičce, ale — přísámbůh! — není spoután — Ruce mu visí — — —

Sečkej zde, připlížím se k němu, pronesla Julietta, nutie se v klid, nebojím se ho. Ale kdyby se přece obořil — he — máš nůž?

Mám.

Sem s ním! velela, kdyby se obořil na mne rozpřáhnou se a ty přikročíš, přece bys přemohl takového křečka.

To si myslím pravil, pravil Kryšpín sebevědomně, odevzdávaje nůž, jedinou svou zbraň.

Alfred dřímá, neslyšel, ani neviděl.

Julietta popošla k němu, položila mu ruce na hlavu, jakoby mu vskutku vlasy rváti chtěla a zatřásla jim lehee. Alfred se prodlal z dřimoty.

Procitni! osvobození se blíží, Julietta. Utlum výkřik! Mlé! Pro Bůh, šeptala mu opodál stojí čeledin, jehož se zmocníme, aby nás neprozradil. Přivábím ho a ty ho popadneš a srazíš k zemi. Nediv se jsem nalíčena. Což nepoznáš můj hlas, Alfredě?

Malíř tentokrát pochopil situaci. Jak rád byl by Juliettu objal, jak rád byl by jí děkoval. Uznal však že by prohloupil a sevřev rty utlumil své city.

Kryšpín přistup, šeptala Julietta kývaje na zamílovaného junáka. Co chceš, babo? tážal se přistoupiv.

Podporuj mé kouzlo, na tebe musí nápoj také účinkovati, vykládala mu stavič ho mezi sebe a malíře, zvedni ruce jakobys přísahal.

Kryšpín uposlechl.

Podrž tento provaz, velela mu, kladouc mu provázek do dlaní a omotáváje jej zároveň, při čemž mumlala coši nesrozumitelného.

Pak vytáhla bílý šátek a zavázala mu oči.

Nie se neboj a drž! velela, prve než uplyne den a noc, bude do tebe Rosina zamilována až po nši, a sama vyžene ženicha.

Oh! dokážeš-li to, budu ti vděčen! hovořil Kryšpín nadšeně a dal si zavázati oči. Julietta ho pak obrátila tváří k Alfredovi a pokynula tomuto, aby se ho chopil.

Kde jsi? tážal se Kryšpín, spozorovav, že ho sevřev eizí ruce.

Zde pravila, a přehodila mu konce provazu přes prsa, ani se nehni sice budeš synem smrti.

Malíř uhopil chasníka, chtěl ho sraziti k zemi, ale Kryšpín se nedal. Vzepjav se vynadal pravici z provázku a chopil protivníka za krk. Byl velice silným mužem a malíř ať byl ve výhodě, nemohl ho zdolati.

Julietta byla nucena pomáhati. Teprve společně ušili obou postřehy se chlapíka přemoci a svázati mu ruce, mačez mu Julietta strhla šátek s očí.

Chovej se rozumně Kryšpíne a nie se ti nestane! pravila mu, Julietta Musolinová neprolévá krve zbytečně. Zítra tě zde paleznou četnicí a snad stržíš spáche, ale do vězení tě nepovléknou. Ale také můj soudruh nesmí býti do vězení vlečen — — —

A bude přece! vrísknul za ní ženský hlas. Potáhnete všichni tři Kryšpín, ty deero Musolinova a také tvůj soudruh. Zatím počkáte v pasti ze které nevyváznete. Julietta se vzhopila a s nožem v ruce hnala se ku schodům, ale při hodilo se jí právě tak jako dříve malířovi. Přišla pozdě.

Rosina sledovávši zrakem i sluchem celou tuto příhodu přirazila padák a zapřela jej závorou. Nadarmo usilovala Julietta nadzvednouti jej.

Vrátivši se k malířovi usedla zdreana.

Julietto vzpamatuj se zvolal malíř.

Dívka sešimula šátek z hlavy a setřela ohydné malování. Mladistvá její tvář objevila se užaslému Kryšpínovi, jenž dosud vlastně nechtápá co se s ním dělo.

Prohloupila jsem, stěžovala si záchrana není možná a nepotřebu jí totiž čarodějnické skrabošky. Ale nevzdám se jen tak zhola. Ať poznají že jsem pravou deero Giusoppa Musolina.

Rosina nás zavřela? tážal se pojednou Kryšpín.

Snad! Padák se nedá otevřiti.

Oh! Půjdou a vzbouří celý dům a přijdou a naleznou nás zde, bédová!

Mlé, tobě se nie nestane, přerušil ho malíř, ale tato sečetná dívka obětovale pro mne svou svobodu — — —

Vykonala jsem jen svojí povinnost. Přisabali jsme si pomoc navzájem v každém případě. Neúdosud vše ztraceno, neboť soudruzi naši jsou na blízku. Ale, ale ten to nešťastník má vskutku přičinu k nářku, neboť bude považován za našeho společníce, hovořila Julietta, kladouc ruku na rameno Kryšpínovo.

Nerozumím ti šeptal malíř.

Vše se dá snadno pochopiti nikdo neuvěří jeho báchorce, že má chtít čarodějnic pomoci. Všichni řeknou že tě chtějí ze sklepa vyvésti. A jemu konečně nezbývá, než aby se stal naším společnícem, chce-li ujtí vězení a potupě.

Kryšpín vyvalil úžasem oči.

Rozvaž ho pravila Julietta malířovi.

—Los Angeles Times.

Bohatá kořist.

Alfred uposlechl a čeledin postal, jakoby zmámen. Namísto ohydné stařeň, kterou považoval za čarodějnic, viděl slícnu dívku — to přesahovalo jeho sílu mozkovou.

Pravils že nás zavřela Rosina, oslovila ho.

Ano, poznal jsem jí, odpovídal nejistě.

Vyřkla pohružku která se také týče tebe. Smýšlí s tebou nepřátelsky. Nedívěj se na mne tak hloupě! Což nechápeš! Na světě již není mlynů, které přemýšlají baby na mladice. Přistrojila jsem se já pouze za čarodějnicí, a to jest celý zářak.

Ale uvažuj! Chtěa jsem vysvoboditi svého soudruha a tvá zofalost se mne hodila. Použila jsem toho aniž bych chtěla ublížiti tobě. Víš kdo jsem, zovu se Julietta Musolinova. O mém oteč jsi slyšel zajistě.

Rosina tě vyhlásí za našeho společníce. Myslíš že němíš nejlíp staneš-li se jim vskutku za těchto okolností. Ostatně, co ti zbývá? Rosina jest pro tebe ztracena, a říkal jsi sám, jak nepěknou má povahu. Vzděj se jí a zvol svobodu! Dosud jsi byl čeledínem ale mohl bys býti mužem svobodným.

Hlásím ti v tomto sklepe o zlaté svobodě a chtěla bych ti poukázati, jak se žije ve volném lese, mezi muži, kteří neznají zákona jímeho, leč rozkazu své velitelky, kterou zbožňují. Vol dokud jest čas; Podávám ti ruku! Budíž mým společníkem a soudruhem. Uzněj mne za svou velitelku, hejtmanku mužů svobodných, mne deero Giusoppa Musolina, metly Galabrie. Nenutím tě k ničemu, rozmysli se dobře!

Kryšpín vskutku rozmyslel. A nejspíše však uznal, že v jeho situaci není epšho prostředku.

O tvém oteč jsem slyšel dosti, pronesl pro dráhné chvíli, drhaje se za nehem, ale také mohlás již dříve říci rozumné slovo — hned v lese. Byl bych ti padnul k nohám neboť života čeledinského jsem se již přestil.

A můj hospodáři? ten věru nemůžu nikoho v práci nadehnouti, neboť jest vydrhnučen vně i vnitř. Co mne udržovalo v jeho službě? Jen Rosina. Kolikrát mne vyhánil pro nic a za nic — podrobil jsem se a proto jen že jsem miloval deera jeho.

Můžes-li mne upotřebiti k něčemu, budu ti oddaným službou dívkou, ale nežádaje nemožností. Jsem hlupákem a nešikou. Jen drobet tě síly v huátech mám — to jste asi poznali. Ani se nemohu dosud vzpamatovati — — —

Jen se vzpamatuj! přerušila ho polhčivě významně na malíře, po lib mne ruku na znamení oddaustí a přísahej, že chceš věrně státi po mém boku.

A soudruha mého obejmí a bud' mu přítelem. Zlé věci na nás čeka jí ale doufám že to špatně nepodpadne.

Umklka a rozhlédla se, načez pokračovala:

Jsem v pasti a zbývá nám jen jediná naděje, budeme se totiž bráti dokud nepodlehne přesile a soudruzi naši, jež vyčkávají mě ho návratu v lese pod velitelstvím Timbala a Pietra, zajistě již vyslaly hlídky, aby střežili co se ve vsi děje.

Nevrátíme se — Za to však přijdou ráno karabinníci. Ale jest ne myslitelno že by s námi odtud od táhli beze rvačky. Můžeme se smáti hloupým venkováním, domnívají-li se že nás přemohou. Zatím nám nehrozí pranie—vstup do sklepa budeme brániti, jsme tři.

Dovol, hejtmanko, přerušil jí Kryšpín udeřiv se do čela. jsem hlupákem, že jsem na to dříve nevzpoměl. Domnívám se, že ti mohu již dnes prokázati službu.

Jakou? tážali se Julietta a malíř současně.

A — takovou! Netřeba nám rváti se s vesnickými lidmi a čekati, až přijdou karabinníci, hovořil Kryšpín.

Ah! Bylo by možno z tohoto sklepa uniknouti? Nebylo by divu bývají tajné chodby — — —

Není zde žádná chodba, ale díra jest zde, kudy možno, počkejte! Dřívější čeledínové chodili starému Gabelonovinu víno. Mne tak ké svedli. Víno bývalo zde, ale v poslední době je dal sedlák přenést do přísklepu, k němuž má jen oh klíč. Ale díra tu zůstala.

Kde? tážala se dívka dychtivě. Tamto za hednou. Snižuje se pod základ a pak vystupuje. Lez! jsem tudy několikrát.

Ukaž přece!

Kryšpín popošel ku zdi kde stála prázdna bedna. Odsunul jí velice snadno.

Několikrát jsem se zde opil, podotknul ukázav na tmavou prohlubeň, za hednou se objevivši.

A kam ústí tážal se malíř.

Na staré sehodliště, uzavřené v přízemku a končící v patře za krbem.

Blahoslavení bud' teč zlodějové kteří upíjeli Gabelonovi víno! pravil malíř.

Z krbu možno vniknouti do chodbie a světnice, kde druhdy čeled' přespávala. Nyní jest neobydlena. Z okna jejího možno se skočiti na střední kofinu. Zkoušel jsem to několikrát. Ostatně možno též dostati se do přízemku a uniknouti nádvořím.

Oh! Jsem všecka překvapena! pravila Julietta, tisknouce zrzounovi ruku, prokázala nám hned na přivítanou velmi dobrou službu. Ale nemeáme času! Ved' nás Kryšpíne!

Zrzoun vklouzl do otvoru. V tom okamžiku pošeptala Julietta

Alfredovi:

Pro všecek případ bud' připraven třeba že Kryšpínovi důvěrují. Já mám revolver a proto ty přijmi nůž. Více není třeba neboť moje střelba přivábí soudruhy a pak bude vesničáním.

Ale Kryšpín nesklamal její očekávání. Vedl Juliettu a malíře až ke sehodům, po nichž již kráčeli pohodlně.

Proniknouve krbem v chodbie stanuli při dverích.

Opatrně! velela Julietta šepetem, nevíme s kým se setkáme. Jsou tyto dveře zamčeny?

Bývaly vždy ale dají se otevřiti snadno, pouhým trhnutím, odpověděl Kryšpín.

Stisknul kliku a dveře se rozlétli pod jeho tlakem.

Kryšpín malíř a Julietta vstoupili rychle a stanuli překvapením. Byli uvítání nelidským řevem.

Z lůžka při okně vyskočila bylost holohlavá a bezvousá, strašně hubená a tak směšně ustrašená a zděšená, že nás trojlístek vskutku nevěděl, radno-li postoupiti a nebo ustoupiti.

Kapitola 50
Kostlivec Briotti.

Nutno se nám vrátiti k okamžiku kdy Rosina spustila padák, vyslechnuvši rozmluvu a zvěděvši že ve sklepe provozuje čarodějnicí kejkle a vlastně nehoráznou zradnou pletichu deera Musolinova, šeredná babice a soudružka lapeneho loupežníka.

Rosina jákala v duchu, sedie na zapazeném padáku a naslouchajíc dolejšímu hluku. Překazila útek malířovi, jemuž se hodlala pomstíti za svou hanebnou porážku, popalila jeho společníci, strašlivě ho jmena i zevnějšku a zároveň ubezpečila se Kryšpínem, jemuž chtěla dokázati pletichy a tajné společní s nepřáteli otevošského domu.

Oh, Zlatí holoubkové! můžete se zatím potěšiti s bazibnou! Snad vám budou její vnaďy více vhod než moje. Naučím vás vařiti nápoje lásky a opovrhovati hezkou Rosinou! A tebe zrzoune, povedou v železech — o to se již postarám já! Sestavím si takovou lež, že neuděš kriminálu!

Přiloživši ucho k padáku, naslouchala napjatě dráhnou chvilí, ale nerozuměla hovoru, estatně ve lce tlumenému. Rozeznávala jen hlas Kryšpínův.

Vstala konečně mrzutá, že více nezaslechla a šla k otcovu lůžku.

Procitni! volala, bucejte ho za rameno Trvalo však hodně dlouho, než přesycený a vínem zaitý sedlák na lůžku usedl a oči mnul.

Blázníš, děvko hloupá? obořil se konečně na deera, která nechtěla dopustiti, aby setatík znovu do pojin zabořil.

Proč bych bláznila? vstaň! Vždyť jest noc!

Ano — zrovna půlnoc! Víš náš sklep se pěkav okotil! Považ! Na místě jednoho lupiče jsou tam tři!

Gabelou se otočil na zadku spuštěl nohu s postele a vytřeštil na dívku oči s ústy dokořán.

Ano, pokračovala Rosina, vplížili se tam aby zajatec vyprostili.

ale přibouchla jsem jim padák u nosu. Procitla jsem šramotem a viděla, kterak se nějaký chlap a ženská dobývají do sklepa. Vyčkavší zamkla jsem za nimi.

Prokletá chytrá holka! vrísknul tuřik, udeřiv pochtvalně pěsti do její kypré kyčle, inu! celá po mně!

Ale, nevíš kdo nás navštívil. Mhm! nemám známosti mezi zlo ději.

Oblec se rychle — povím ti zatím. Ve sklepe jest baba nějaká, která která se zove deera Musolinova, a chlap jehož znáš, totiž zrzavý Kryšpín.

Nohavice levá kterou sedlák právě natahoval, svíhla o podlahu a Gabelou, jenž prudce vyskočil, svalil se na zem. Deera mu však pomohla rychle na nohy a do kalhot.

Kryšpín! náš Kryšpín! sípěl ne důvěřivě, ty, poslouchej nevypravuj žádné pohádky, nejspíše zase za tebou lež! — — —

Za mnou! ohražovala se, co si myslíš? Odbyla jsem ho dávno! Ostatně jsem eudnou dívkou —

Drž hubu znám tě, tvá eudnost mohla by závoditi s kohoutem —

Ale ne s tebou! odsekla mu, a neeh toho. Co učiníš? Nutno přec ztrestati darebáky! Nelekluj! Považ deera Musolinova.

Jaká deera? Řeklas že baba a Musolino jest asi padesátník. Ale snad se nenarodila deera dřív než on sám. Chlastalaš asi večer.

Vezni rozum do hrsti oteč! zlobila se, a máš-li dosud v lebec víno, vytlue jej ven! Mám dobré uši. Ve sklepe jest Musolinova deera snad jest přestrojena za stařeňu.

Gabelou se popadl za obě skráně, přemýšlel chvíli a zachechtal se konečně.

Blázní byli, kordy měli, kde by se tu vzala.

A proč ne? Četl jsi o útoku na Castello Marino u Neapole? Deera Musolinova přehla někam na jih. Proč by se nepotloukala po zdejší krajině, odkakživa za eldorádo loupežníků vyhlášené? Tu jest lupičem skoro každý — — —

Já ne! ohražoval se Gabelou.

Kradls jinde! Kdybys nebyl zlo dějem nebyl bys se usadil mezi lu pišskou čeládkou v Kalabrii.

Zlaté dítě! zvolal nadšeně bývalý pruský vyzvědač, jsem hrdý na tebe! Máš mou krev a dotáhneš to daleko. Dnes vyděláme spoustu peněz, strašnou spoustu peněz.

Ted' zase otevřela ústa doRořán Rosina.

Čumíš co? Oh! máš mazaného tatíka! Pět tisíc lir vypsalala policie neapolská na hlavu Julietty Musolinové — ted' jsem si vzpomněl! Bude s tebou spokojen pan Briotti, to bude věno!

(Pokračování.)

Při nastuzení
natbe se důkladně krk, prsa a chodidla
dra. Richter-a
PAIN-EXPELLEREM
Účinuje ihned, bečesti ustanou a mixt.
Jen pravý s registrovanou známkou
"Kotvou"
Zde, a šle, láhev, ve všech lékarnách anebo přímo od
F. AD. RICHTER & CO.
74-80 Washington Street, New York, N. Y.

DO LEIGH a okolí!
Dovolují si oznámiti všem milým krajanům, že vlastním nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever
:: dobře zařízený hostinec ::
Jelikož jsem zde jediný Čech, jenž zde vlastní hostinec, proto doufám, že všichni krajané, kteří sem do Leigh přijdou mně navštívi. Milerád každému dobře a poctivě posloužím.
JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341 Telefon v obydlí: Douglas 4425
JOS. L. PADRNOS
ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE
Obratse na něj ve všech záležitostech soudních.
Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.
OMAHA NEBRASKA.
Úřadní hodiny:
Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.